

[Erik Eriksen.]

Jeg skal ikke i dag komme nærmere ind på de meget store vanskeligheder, vi alle ved at mange socialdemokratiske politikere møder. Jeg behøver ikke dette. Jeg nævner det kun som illustration for at konstatere, at man skal lede længe for at finde en regering, der i den grad ved egne handlinger og undladelser mistede ansigt og gjorde det både politisk og i forholdet til sine egne vælgere og i forholdet til de kredse indenfor fagbevægelsen, der står den så nær.

Det er ikke nogen tom påstand, når jeg har betegnet regeringens politik som fejlslagen. Det er den nemlig, hvadenten man sammenligner med de løfter om guld og grønne skove, der førte til, at socialdemokratiet blev regeringsparti, eller man sammenligner med, hvorledes andre lande har klaret sig det sidste par år. De mange valglofter fra 1953 er ikke blevet indfriet, ganske simpelt fordi de ikke har kunnet indfries, og jeg tror roligt, man kan indregne de skuffede forventninger hos mange, der i 1953 stemte med socialdemokratiet, blandt årsagerne til forårets ulykkelige hændelser; afstanden mellem drøm og realitet var blevet for stor. Når alt kommer til alt, er der måske ikke så meget at sige til, om mange stemmer på et parti, der lover større produktion, stigende byggeri, lavere rente, mindre arbejdsløshed, og hvad alle de mange løfter nu ellers gik ud på. På den anden side er der heller ikke noget at sige til, at vælgerne, der stolede på, at regeringen ville skaffe dækning for de udstedte valgchecks, er blevet bittert skuffet. I tilgift til en deprimerende dyrtid er de blevet vidne til det modsatte af, hvad man på en række områder lovede. Det er vist i en nøddeskal således, resultatet må tage sig ud for de mange, der lod sig lokke.

Nu vil den høje regering måske pege på, at der dog bliver gennemført et lovforslag om folkepensionering, og det er naturligvis rigtigt. Det er også rigtigt, at socialdemokratiet er gået ind for denne tanke med hele den varme, man ofte finder hos folk, der

nylig har skiftet standpunkt. Jeg tror imidlertid ikke, at folkepensionsloven er helt velegnet til propagandagrundlag. Jeg skal ligesom det ærede medlem hr. Bundvad afstå fra at gå i enkeltheder. Jeg erklærer mig tilfreds med, at folkepensionsproblemet forhåbentlig nu løses på det helt brede grundlag, vi også oplevede i går, men jeg kan da udmærket se, at folkepensionsloven kan medføre skærpede vanskeligheder for vor økonomi, hvis der ikke på alle punkter tages reb i sejlene. Det er nødvendigt stadig at have i tankerne, at det spinkle økonomiske grundlag for folkepensionens gennemførelse gøres fuldt bæredygtigt, det grundlag, som i det sidste par år er blevet betydeligt svagere.

Andre lande har klaret sig bedre i disse år. 1954 og 1955 har været udprægede højkonjunkturår i Vesteuropa; produktionen er gået frem, levedoden sat i vejret, beskæftigelsen steget og boligbyggeriet øget, og det er vel at mærke sket, medens priserne har været nogenlunde uforandrede eller kun svagt stigende. Sådan har det ikke været hos os. Den drivhuskonjunktur, om jeg må sige det sådan, som den høje regering skabte, nåede sit højdepunkt et stykke ind i 1954, og siden da er det gået jævnt dårligt på en række områder. Vi kan antagelig alle være enige om, at endemålet for al politik må være at forbedre levevilkårene for hele befolkningen, men herhjemme har fiaskoen altså haft så kraftige forbrugsnedskæringer til følge, at Danmark er et af de lande, der har haft den mindste forbrugsstigning siden 1953, hvor fremskridtslinien i vor økonomi blev afbrudt.

Valutastillingen giver vel det enkleste billede af et lands økonomi. Førringes valutastillingen, vil det ofte være tegn på en uheldig udvikling, og omvendt er en stigende valutareserve i reglen et tegn på en bedring i økonomien. Den danske valutareserve er nu mellem 600 og 700 mill. kr. ringere end for 2½ år siden. Også på dette punkt indtager vi en særstilling. Næsten alle andre vesteuropæiske lande har i løbet